

Mette Kathrine Grosbølls prædiken 12. søndag efter trinitatis

Taler

Mette Kathrine Grosbøll
Sognepræst

Dato

18. august 2024

Sted

Sions Kirke

Omstændigheder**Prædikentekster**

Jakobs Brev kapitel 3, vers 1-12
Matthæusevangeliet kapitel 12, vers 31-42

Salmer

Giv mig, Gud, en salmetunge
O Jesus, du al nådens væld
Kærligheds og sandheds Ånd
Vi synger for dig, Herre Gud, Helligånd (nr. 872 i 100 salmer)
Min mund og mit hjerte

...”men bespottelse mod Ånden skal ikke tilgives... den, der taler imod Helligånden, får ikke tilgivelse, hverken i denne verden eller i den kommende”. Så er vi ellers i gang og dét med en temmelig barsk begyndelse på noget, vi lige har sunget, er et glædeligt budskab. Den sidste måneds evangelietekster stryger os virkelig ikke med hårene.

Men når de værste tics har lagt sig og vi har synket et par gange, skal vi måske prøve at tage evangeliet på ordet. Insistere på, at det er glædeligt budskab, vi lige har hørt. Ikke fordi ordene er behagelige, og heller ikke fordi det hjælper med at skabe den følelse af ro og tryghed, der ellers ofte indfinder sig, når man går i kirke. Snarere fordi vi bliver ordentlig rusket op i, som når man er ved at falde i søvn ved rattet og pludselig vækkes af en modkørendes rasende brug af hornet.

Nu forestiller jeg mig ikke, at det at bespotte Helligånden er en forbrydelse, der lader mange almindelige danskere søvnløse om natten, og jeg oplever heller ikke, at det er noget, der i det offentlige rum får folk op af stolene. Her ser det straks anderledes ud de gange, der er tale om bespottelse af Menneskesønnen, af Jesus, f.eks. når åndløse supermarkedskæder vil lave klipklapper med billeder af ham på, eller når folk fejlagtigt forveksler et billede af et dionysisk måltid med den sidste nadver. Så er der ballade. Og egentlig er det et meget godt eksempel på det

at springe over, hvor gærdet er lavest, og hvor pinagtigt det er. For vi taler om ikke at ville fornærme en mand, der lod sig fange af fjender, stod der på balkonen på Pilatus' palads for at lade sig dømmes til døden af samme folkedomstol, der lige havde fejret ham som en helt. Så blev han pisket, en voldsomt smertefuld og nedværdigende behandling for til sidst af blive korsfæstet, en henrettelsesform som nøgternt betragtet er blandt de mest dehumaniserende måder at slå folk ihjel på. Rend da lige og hop med krænkelsesparathed over klipklapper og OL-åbninger. Det er for nemt. Der er meget større og meget alvorligere ting på spil.

På dommens dag skal mennesker aflægge regnskab for hvert tomt ord, det har talt. Ikke for noget – men her er der da virkelig noget at ryste i bukserne over. Og ikke kun når vi går med på folkedomstole, shitstorme og forargelsesbølger, hvad vi oftest gør, fordi det er nemt – også nemmere end at danne sig en kvalificeret mening, fordi vi godt kan lide at marchere i takt eller vælger gode forklaringer fra, fordi de ikke passer os. De tomme ord er ikke kun, når vi ikke vil lade os besvære og forstyrre af andre menneskers perspektiver og fejer dem af, fordi de er irriterende eller korrigerer forestillingen om vores egen ufejlbarlighed. Det er også, når vi taler mod bedre vidende af bekvemmelighedsgrunde og ukærligt fratager andre en glæde, fordi det bare er så hårdt arbejde at unde dem den, når man selv er så underkendt fantastisk. Der er en årsag til at både hovmod og dovenskab er erklæret som dødssynder i den katolske tradition. De holder hånd. For det er lige dele dovenskab og lige dele hovmod, altså uvilje mod at kunne korrigeres, mod at kunne tage fejl, altså hovmod. ”Alle begår vi mange fejl”, lød det lige før i epistlen. Alligevel er vi helt utroligt mange, der hellere ukærligt og med pivåbne øjne vil begå uretfærdigheder mod andre mennesker end indrømme fejl.

Det er måske det, der binder dagens to domsafsigelser sammen.

”Vi vil se dig gøre et tegn”, siger de tilhørende farisæere, som også begynder at føle et vist ubehag ved det spejl, der sættes op for dem. I parentes bemærket synes jeg, at vi skylder at solidarisere os mere med de farisæere. De bliver altid fremstillet som de onde, der magtfuldkomment hykler sig gennem livet. Således også i denne her fremstilling, og uanset, at de udstilles i noget karikeret form, er der ikke meget i deres ageren, hyklery, selvretfærdighed og forfængelighed, som ikke matcher hvad vi andre render og laver, i aviser og på nettet, privat og offentligt, alle vore øvrige kvaliteter ufortalt. Hvor mange ellers gode og

fornuftige mellemledere har lyttet til begavede medarbejderes ideer, hvis de på en eller anden måde overflødiggjorde mellemlederens lederrolle? Hvor mange af os, som i den ene eller anden sammenhæng har nydt anerkendelse for noget særligt, vi enten tilskrives, har sagt eller gjort, er klar til at give den fra os igen eller dele den med nogen, vi finder mindre værdige – eller mere? Nogle gange, måske. Hvis vi meget godt kan lide dem. Men ellers?

”Vi vil se dig gøre et tegn”, siger de altså for ligesom at gøre noget ved den dårlige stemning, og hvad får de? De får opstandelsen fra de døde. Når det sker, skal I forstå, måske, at det jeg sagde og gjorde, den Ånd jeg levede med mennesker i, den Ånd jeg talte til mennesker med og som jeg giver jer i Pinsen, ikke bare er noget klogt eller modigt, leveregler eller etik, men er sandhed og kærlighed, og den kan ikke slås ihjel af mennesker.

Hvad hjertet er fuld af, løber munden over med. Og her er hjertet altså ikke bare at forstå som hjemsted for romantiske følelser, men vilje og handlekraft. På dine ord skal du dømmes, for de afslører dine intentioner og hvordan du forholder dig til verden og mennesker i den. Og hvis det anfægter dig, alt det her, så er der tale om glædeligt budskab.

For så længe der er anfægtelse, er der håb.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. AMEN

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

12. søndag efter trinitatis, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/mette-kathrine-grosbolls-praediken-12-sondag-efter-trinitatis>